

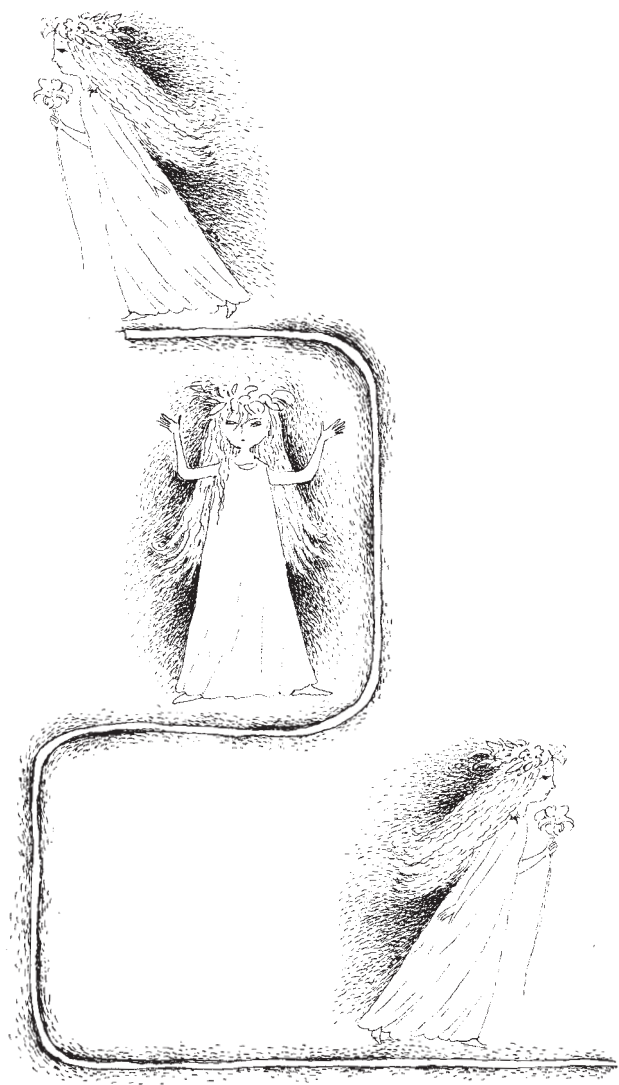
Обережно:
Дівчатка

Володимир
Рутківський

ГАННУСЯ.
У ГОСТІ ДО ПІСОВИКА

В идавництво С тарого Л ева

У ГОСТІ ДО ЛІСОВИКА

Ця повість є продовженням повісті «Ганнуся». Третій «А» подорослішав на рік, проте від того життя його не стало нуднішим. Ще б пак — хіба можна всидіти в наметі посеред лісу, коли невідомі злочинці попереджають, щоб ви поводитися тихо і нікуди не висували свого цікавого носа? Хіба можна відмовитися від знайомства з русалкою Ган чи отримати подарунок від зайця? А ще — відчутти вірне плече друга, переконати у своїй правоті невіруючого Хому Назаровича і, звісно, закохатися по самісінькі вуха у прекрасну однокласницю?

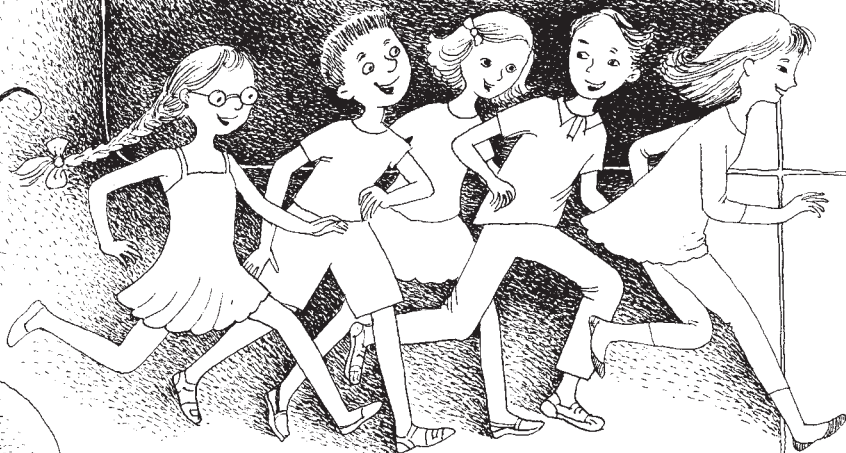

Володимир
РУТКІВСЬКИЙ

ГАННУСЯ. У ГОСТІ ДО ЛІСОВИКА

весела пригодницька повість

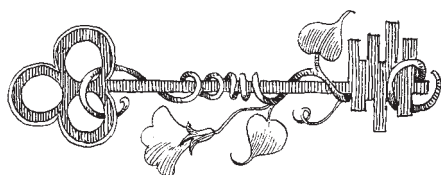

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Львів – 2015

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)
Р90

Ілюстрації
Іветти Ключковської

© Видавництво Старого Лева, 2014
Текст © Володимир Рутківський, 2014
Ілюстрації © Іветта Ключковська, 2014
Обкладинка © Зоряна Базилевич, 2014

Всі права застережено

ISBN 978-617-679-098-3

НОВИНА

Одного спекотного літнього дня запилюженими вулицями Воронівки поповзла дивовижна новина: четвертий «А» мав от-от кудись вирушити.

На перший погляд, нічого дивного в цій новині не було. Влітку кожен клас хоч кудись та вирушав. То в пластунські походи, то на екскурсію до Одеси, Львова чи навіть до самісінького Києва. Проте в таких випадках все село знало заздалегідь, куди і на скільки днів вони їдуть.

Та цього разу четвертому «А» ніхто нічого не казав. Навпаки – всі дорослі наче води в рота набрали. Батьки – і ті відмовчувалися. Хіба що хтось із них ухильно знижував плечима і відповідав:

– Скоро самі про все дізнаєтеся...

А коли на них надто вже напосідали, батьки загадково посміхалися і відказували:

– Запитайте у своєї Віри Миколаївни. Вона краще за нас знає, що до чого.

Віра Миколаївна – то класний керівник четвертого «А».

Проте вона теж мовчала.

А за тиждень по цій новині до школи з району приїхав головний лісничий і цілісіньку годину розповідав четвертому «А», як треба поводитися в лісі.

– Ви майже дорослі люди і не любите, щоб вас скрізь водили за ручку, – казав він. – І все ж повинен вам нагадати, що в лісових нетрях не так уже й безпечно. Ліс – це вам не садок за хатою. Не кажу вже про болото... Запитання є?

– Є, – підняла руку Юля Гаврилюк. – Скажіть, будь ласка, а чим лісники відрізняються від лісовиків?

Головний лісничий на мить замислився.

– Ну... лісник – це людина, що стежить за порядком у лісі, – відказав він. – А лісовик – це така химерна істота, що в лісі живе. Тільки її не буває...

– А лісничий? – вихопився Вітько Бубна.

Головний лісничий засміявся.

– Маєш на увазі мене? А я стежу за порядком в усіх лісах нашого району. Зрозуміло?

— Так, — видихнув клас.

— Тоді ще раз нагадую, що ліс — це вам не садок за хатою. Не кажу вже про болото. Тож приємних вам канікул!

А ще за кілька днів застереження головного лісничого повторила і Віра Миколаївна. Тож хлопці занепокоїлися не на жарт. Раніше кожен з них міг тинятися в лісі чи край болота хоч з ранку до вечора — і нікому діла до цього не було. Всі ж бо знали, що в їхньому класі навчаються люди розумні та обачливі. А тепер, коли вони стали вже майже дорослими, — на тобі! Всі в один голос доводять їм, наче малюкам, що в лісі, бач, не так вже й безпечно, а на болоті — й поготів.

Ні, тут щось не те.

І четвертий «А» вирішив діяти. Отак, як діяв в одному старому кінофільмі відомий розвідник Штирліц, коли, ризикуючи життям, добував важливу інформацію.

Якимось чином Колько Горобчик довідався, що, крім Віри Миколаївни, з ними повинен був поїхати ще й головний пластун, найкращий воронівський спортсмен Михайло Коцепуга. Проте, на жаль, Михайла на той час в селі не було — його терміново викликали на якийсь спортивний збір, і повернутися він мав не раніше, ніж за кілька тижнів.